

havas alakok a domboldalban
megcsattan rajtuk a fény
és figyelnek az általános árnyékból
amint mellettük gyanakvón elhaladsz
bronzba örökített emlékképek
jelképmemberek mutatnak a jövőre
miközben a múltba kapaszkodnak
és bizonyos kimenetelének
biztonságából kajtatnak

telente madzaggal kötik el este
nyolc után a piás hűtők száját
nehogy megfagyjanak a bódultan
magatehetetlenkedő elveszett
szerencsétlenek

a seven elevenben kedvesen
mosolyog és törött angollal
segít ki az arab kasszás
szendvics és kóla az egyik
csak 50 csak 45 a másik
már ha kettőt kérjen belőle
de honnan annyi korona
rajtad csak sapka
cseppet az is parasztos

az impozáns astrup szájánál
egy másik móló végén állva
a fűtyülő széllel eregetőset játszva
bámulsz a fekete ég és a sötét fjord
gyászos násztáncába lassan
belenyugodva imbolyog a föld
a lábad alatt te átveszed ritmusát
és belerázódsz a hintázó szinuszba
épp most fogyott el a szendvics
sercen az első kóla kupakja
jégként hasítja végig torkodat
míg ott átellenben egy másik
elérhetetlen város világlik
a zavaros fjordon túloldalt
míg te itt vagy oszlóban
az utolsó jelzőfény alatt.

NAGY JUDIT ÁFONYA Elrágott csontok

Míg valahol Prágában vagy Párizsban jártál
kihajoltam az ablakon utánad
ott elgörögtek a felhők árpilis derekán
mint égi vonatok a nyárba
és tűujjai hegyére vett a magány
a zárt szemhéjak mögött kopogtató bűntudat
hogyan titkos üzenetet a lapok sarkán
sohasem de bocsánatot a szádon és téged is
csak képzeletben láttalak
miközben ízetlen francia kurvákkal hetyegtél
a padló kövén hevertem éppen
bölcsőben a halott csecsemő
szűkölve csak vártalak
aztán tél lett hirtelen
vacog az ujjam ha cigarettára gyújt
hunyorít a szemem ha csillagot kutat
te épp a halál szőke csontváznőjével hemperegsz
hősiesen töröd az alagutat
emeld fel a fejed ha hallod ezt a hangot
a kettéhasított éjszakát mi rátok szakad
lopott (v)ágyhullámok tetején
ha már csak a csontját rágod
és émélyeg a gyomrod
kutyáid vonyítása közt az éji szerenádban
ott sikítok én.

NAGY JUDIT ÁFONYA (1985, Ózd) pályája elején járó költő. A Miskolci Egyetemen végzett magyar nyelv és irodalom szakon, 2006 óta tagja a Fia-tal Írók Szövetségének. Verseit az Ezredvég, az Agria és a Palócföld közölte. Kötete még nincs. Balassagyarmaton él, és első regényén dolgozik.

Félreírt szerető

Mint szántókon a kiforgatott giliszták, úgy feküdtünk mi is
égre fújtuk cigaretták hamukék füstjeleit
akár szavaink az éjben elszállnak valahová
felejtések túlpartjára megsemmisülések útján

lépésem félrecsúsz'
félrevisz az iránytű
félreírt szavak mellett
félrenéz a mindenség foka

akár az eltaposott giliszták a hamvas esti csillagok alatt
majd részesülünk mi is a kihagyott évgyűrűkből
félreírt napokból kivesző érzések alatt
nem nézhetsz már mélyen a szemembe
és nekem jó lesz nem gondolni rád
bár még itt vagy

formátlanul de semmiképp sem pőrén
amilyen formátlan ez a vers is neked
mintha rád szabták volna vándorra az utat
Bordeaux-ra a borát
Rómára a múltat
lásd
rajtad ez is különbül mutat.

Következésképpen

Úgy tűnik, mintha mozdulatlan,
de nem! Most megrebben.
Szirmokba fészkelte bogár-életünk
tőlünk függetlenül szüntelen

kileng, mint áradatkor
a Tisza kinőtt medréből,
megélt korunk,
hihetnénk, a létből

kitekint, mintha egyéni,
és nem nép- vagy világ-
történelem-árral lenne teli

a mindenség üveggömbje.
Szavakat fűzünk láncolatba,
hogyan szívünket meggyötörje.